

Sagen, fordi der vist ingen Tvivl er om, at han har fuldkomment Ret i, at være pekuniære Forhold om et Aar slet ikke er bedre, og at man sikkert til den Tid vil staa overfor det samme Spørgsmaal: Vil man give godt og vel 8 Mill. Kr. til det kongelige Teater for at faa det forbedret, saadan som det maa forbedres, naar der skal blive en ordentlig Drift? Og man vil da sikkert staa paa det samme Standpunkt som nu. Jeg tror derfor, at det Forslag, som er stillet af Venstre i det andet høje Ting, og som har Flertal der, betyder det samme som en Forsumpning af hele Sagen og sikkert ikke andet. Naar man har hørt, hvordan de forskellige Ordførere talte her, vil man ogsaa faa den Opfattelse, som det ærede Medlem fremsatte, at Venstres Forslag — han brugte netop det Udtryk — fastsatte ikke Ordningen. Nej, det er netop det, det ikke gør. Venstres Forslag gør slet ingenting ved det hele, det udskyder blot det hele, og at udskyde det — det er jeg ret overbevist om — det betyder det samme som Sagens Forsumpning. Forholdene ved Teatret er, tror jeg, saaledes som jeg nu har lært dem at kende efterhaanden, af den Art, at hvis Sagen udskydes, er det kongelige Teaters Dage talte. Man kan ikke vente, at Rigsdagen skal blive ved med at give de store Bevillinger, som er nødvendige til at dække Underskuddet, og Underskuddet vil rimeligvis vokse, fordi det vil blive nødvendigt i Anledning af det nu foreliggende Lønningslovforslag at forhøje det kongelige Teaters Kunstneres Lønninger, som er meget smaa, vel saa smaa som ingen andre Steder, ret betydeligt, hvilket atter vil forøge Teatrets Underskud, hvis man da ikke, hvad man jo er inde paa, efterhaanden vil sætte Billetpriserne op til uhørte Højder. Endvidere vil naturligvis den Utilfredshed, der har været mellem Kunstnerne, og særlig mellem det reciterende Skuespils Kunstnere, saa at den ene efter den anden er flygtet fra Teatret, stige i allerhøjeste Grad, og de vil efterhaanden gaa; alle de, som mener at kunne faa deres Kunst udviklet bedre andre Steder. Teatret vil ogsaa derved efterhaanden faa en Nedgang i kunstnerisk Henseende, der vil betyde en Forsumpning. Jeg er saa overbevist om — jeg har dog nu efterhaanden faaet noget Kendskab til Forholdene derovre baade mellem Kunstnerne og den øvrige Betjening ved Teatret —, at en saadan Udsættelse, som det Forslag, der er kommet herop fra Folketinget, bebuder, vil føre til en Nedgang. Der vil sikkert ikke

blive bevilget 8 Mill. Kr., og selv om de vil blive bevilget, tror jeg endda ikke, at denne Dobbeltscene vil blive nogen god Ordning.

Der er et Par enkelte Spørgsmaal, jeg gerne vil komme ind paa, særlig overfor det 8de Medlem for 1ste Kreds (Martin Olsen), som omtalte den af mig fremsatte Casino-Plan paa den Maade, at han mente, at jeg havde drejet Forholdet om, og at jeg skulde have gjort Casino til Skuespilhus og ladet det nuværende kongelige Teater blive Operahus, saaledes kunde der være nogen Mening i det. Han mente, at naar det ikke var gjort, saa beroede det paa den Veneration, der nu var overfor det kongelige Teaters Bygning og Beliggenhed, og saa fik vi en lang Udvikling om det kongelige Teater, hvordan det havde været, og hvor det havde været. Den kunde det ærede Medlem have sparet sig, det kendte vi alle sammen. Naar man tænkte at gøre Casino til Operahus og det kongelige Teater til Skuespilhus, saa var det, fordi Casino bedst egnede sig til Operahus og det kongelige Teater bedst til det andet. Naar det ærede Medlem ikke kan forstaa denne min Opfattelse, er det, fordi han — hvad jeg ligeledes maa sige gælder for flere andre ærede Medlemmer, der har talt — ikke har sat sig rigtig ind i Lovforslaget. Hvis de havde lagt Mærke til de Bilag, der følger Casino-Planen, vilde de have kunnet forstaa, at det er ganske naturligt at ordne Sagen saaledes, som jeg foreslog. Alle de paagældende Bilag vilde have givet dem Indtryk af, at det i Virkeligheden er den eneste mulige Ordning at dele Kunstarterne paa den Maade, naar man skal bruge disse to Bygninger. Det kongelige Teater er nemlig ingen god Operascene og vil heller ikke blive det, det er derfor, jeg maa sige, at denne Plan med en Dobbeltscene paa det kongelige Teater i Fremtiden egentlig er mislykket allerede i Fødselen. Hvis De vil lægge Mærke til det Budget for Casino-Operahuset, som findes i Lovforslaget, vil De se, at Operadriften er beregnet til at give en Underbalance af 137 525 Kr., altsaa en aarlig Underbalance, naar der er Statsdrift. Disse 137 000 Kr. kunde maaske være nedsatte noget, thi til dette Operahus' Drift er der af Teaterbestyrelsen krævet en Udvidelse af Kapellet indtil 120 Medlemmer. Naar man nu tænker sig, at den berømte store Operaplan, som nu afdøde Bendix fremkom med, kun krævede 92 Kapelmedlemmer, og at ingen af Europas store Operaer er højere oppe end omkring ved 92, saa tror jeg ikke, der vilde have været